

Nieuwsbrief augustus 2014

In 2014 sponsort School Aid de studies van 48 kinderen, begeleid door zes contactpersonen en organisaties:

- AVSI, Nairobi: 25 kinderen in Kibera
- Patricia, Nairobi: 3 kinderen, Consolata aan de universiteit, Cyril en Pauline in het lager onderwijs
- Salome, Nairobi: 3 universiteitsstudenten die nu moeten afgestudeerd zijn
- Mrs Wassajja, Masaka: 14 kinderen; 2 in lager onderwijs, 11 in middelbaar en 1 in hoger onderwijs
- Josephine, Masaka: 2 meisjes; 1 in middelbaar en 1 in hoger onderwijs
- Vivienne, Nkozi: 1 jongen, Raymond, in het lager onderwijs.

Een verslagje over AVSI gaat vaak over brieven. Maar dat is dan ook het plezante aan dit project, en dit jaar waren het er erg veel. In januari kregen we de traditionele eindejaarsbrieven, gevolgd door ons even traditionele persoonlijke antwoord aan elk kind. Begin april kregen we verslagen van de sociale assistenten met kopies van schoolrapporten. Eén van de sociale assistenten had in haar verslag geschreven: *"I hope you received her letter"*, wat me aanzette aan AVSI te vragen of onze antwoorden aan de kinderen wel verdeeld werden. Het vervolg maakt me nog altijd verlegen. De sociale assistenten hadden onze brieven voor verdeling gekregen op 20 januari, maar ze hebben veel werk en verdelen niet alle brieven even snel. Dezelfde week werd mijn opmerking besproken in een personeelsvergadering. Twee van onze brieven werden in die vergadering gebruikt om aan te tonen hoe goed wij de evolutie van de kinderen opvolgen, en hoe belangrijk onze correspondentie was voor de kinderen. Een van die brieven was die aan David, de jongen die AVSI in het onderwijsprogramma opnam om hem uit de criminaliteit te houden, aan wie ik in januari geschreven had dat niemand hem verplichtte ons te schrijven, maar dat hij zijn brieven niet door iemand anders moest laten schrijven.

Op 7 mei kregen we opnieuw een heel pakket: formulieren, getekend door de kinderen, met de datum waarop ze onze brief ontvangen hadden, met op de rug daarvan hun antwoord met verder nieuws. Op 3 en 24 juni kwam hetzelfde voor Nancy en Fredrick die naar familie buiten Nairobi verhuisd waren en pas later bezoek kregen van de sociale assistente.

Nancy's klas

Fredrick

Meest nieuwsgierig was ik natuurlijk naar het antwoord van David. Hij schreef twee pagina's lang in zijn eigen handschrift. Hij geeft een hele uitleg hoe leraren ook dachten dat zijn klasgenoten zijn huiswerk schreven, maar dat hij sinds het middelbaar gewoon een wisselvallig handschrift heeft... Maar hij begint en eindigt met verontschuldigen die erg gemeend lijken, en herneemt mijn woorden dat hij een *"trustworthy, reliable man"* wil worden. Volgend jaar zou hij een cursus *"food production"* volgen.

Het is de eerste keer dat AVSI brieven gescand via email stuurt. Gewoonlijk kregen we een pakket met de post. Ook Patricia schakelde dit jaar over van papier op scannen. Consolata gaat natuurlijk een stap verder: van haar kreeg ik een uitnodiging haar foto's te bekijken op Facebook. Ik schreef Patricia dat ik niet op Facebook was, waarop ze antwoordde: "Probeer het en zie wat het je te bieden heeft".

Ook Mrs Wassajja, een oudere dame in een afgelegen dorpje in Oeganda, is hoe langer hoe meer met het Internet vertrouwd. Zij was de eerste die de brieven van de kinderen gescand opstuurde. Nu krijgen we alles regelmatig netjes samengebundeld: elk trimester een Pdf-file met de schoolrapporten, een andere met betaalbewijzen of brieven.

Maar technologische vooruitgang alleen is niet voldoende om contact te houden. Eind januari vroeg ik Vivienne, die in Oeganda de overschrijvingen uitvoert naar de drie projecten, of alles voor 2014 in orde was. Ik kreeg maar geen antwoord. Ook Mrs Wassajja en Josephine aan wie ik vroeg na te gaan wat mis was, kregen geen antwoord op emails en telefoneren. In maart contacteerde ik mijn vroegere collega's van de Uganda Martyrs University, waar ook Vivienne werkt. Vivienne was eind januari betrokken in een zwaar bus ongeval. Ze kon stilaan opnieuw uit de voeten, maar was haar telefoon verloren en heeft thuis geen goede Internetverbinding. Sinds april corresponderen we opnieuw. Vivienne moet nog altijd kine volgen, en we besloten dat Josephine de coördinatie voor School Aid in Oeganda van haar gaat overnemen. Daar zijn we nu mee bezig: Josephine moet een nieuwe bankrekening openen in Masaka en Vivienne moet alles overschrijven. In zekere zin kan dit voor ons gemakkelijker zijn, want Vivienne is geen geboren administrator terwijl Josephine een heel precieze secretaresse is.

Ondertussen hebben we onze tweede studente in hoger onderwijs in Oeganda. Josephine Justine, één van de zussen die Josephine begeleidt, begon in mei een opleiding verpleegkunde. Zoals Christine gekozen had voor secretariaat, koos ook Josephine Justine voor een opleiding met toekomstmogelijkheden: *"It is not common for nurses to run the streets looking for jobs"*. Het inschrijvingsgeld voor het eerste semester bedroeg ongeveer 500 Euro; de hele opleiding duurt 5 semesters.

Het zou wel kunnen dat meer van onze studenten werk vinden dan hun leeftijdsgenoten. Herinner u dat ook Salome ons in januari schreef dat alle afgestudeerde universiteitsstudenten met wie ze nog contact had, werk gevonden hadden in de lijn van hun studies. Nu moet ik zeggen dat, was ik een student die verantwoording moest afleggen aan Salome, Josephine of Mrs Wassajja, ik ook mijn best zou doen.

Maria-Pia Waelkens
Voorzitter School Aid vzw